

φέρω κάτι τι πού έχασατε, κύριε, υπέλαβεν ἡ Σιμώνη ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Ἐλάφον-Πέραμα.

Ὁ μαρκήσιος ἠτένισεν ὑπόπτως τὸν ἔγγονόν του.

Ἡ Ἀμώνη ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου της τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ εὔρεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ Φαρζεᾶς.

— Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀξίζει μιὰ χάρι.

— Ὅχι χάριν, εἶπε τραχέως ὁ γέρον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο λουδοβίκεια, ἅτινα προσέφερεν εἰς τὴν πτωχὴν, ἣτις δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει περισσότερα, εἶπε, τὸ εἰξέυρετε.

Καί, μετὰ νέυματος τῶν ὀφθαλμῶν πολλὰ σημαίνοντας, προσέθηκε χαμηλοφῶνως, ὥστε μόνος ὁ Ὀλιβιέρος νὰ τὴν ἀκούσῃ:

— Ἐγὼ τὸ βρῆκα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαρζεᾶς! Ἡμουν ἐκεῖ.

Ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐκφοβίσῃ τὸν νεανίαν. Δὲν τὸ κατόρθωσεν ὅμως.

— Τότε, δὲν σοὶ δίδω περισσότερα τῶν εἰκοσι φράγκων, εἶπεν ἐκεῖνος μειδιῶν. Ἐμπρός, δὸς μοι τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀμώνη. Τὸ κρατῶ καὶ θὰ γράψω τὴν σημερινὴν ἡμερομηνία.

— Κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει. Ἄλλ' εἶμαι καλός. Δέχεσαι τρία λουδοβίκεια;

— Ὅχι.

— Τέσσαρα;

— Ὅχι.

— Πέντε, ἢ κράτησέ το καὶ μὴ μᾶς ζαλιζῆς μὲ τὰς ἱερεμιάδας σου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐστράφησαν ἴν' ἀπέλθωσιν.

Ἡ Σιμώνη ἐνόησεν, ὅτι οὐδὲν θὰ κατόρθου. Σκεφθεῖσα δὲ ὅτι τὸ χοῦμα ἐκεῖνο ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὸν σύζυγόν της ἀπεφάσισε νὰ τὸ δεχθῇ.

— Κύριε, εἶπε σπεύδουσα πλησίον τοῦ κόμητος, λάβετε τὸ πρᾶγμα σας. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχετε εὐσπλαχνία διὰ μᾶς, θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα.

— Ἐχομεν καὶ ἀπειλάς, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀτενίζων αὐτὴν μετὰ καταφρονήσεως.

Ἡ Σιμώνη ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ κόμης ἔρριψε τὰ πέντε λουδοβίκεια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ αὐτήν.

— Ἐγὼ ἤθελα χάρι καὶ ὄχι χρήματα, ἐπιθύριεν.

Ὁ γέρον μαρκήσιος μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

— Ἐμπρός, δεῖξέ μας τὴν ράχι σου, εἶπεν ἀποτόμως εἰς ἱπποκόμος μὲ τὸ δίκρανον ἐπ' ὤμου. Δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ἔχεις πολὺ κακὴ φήμη. Φύγε. Τὰ κουρέλια σου κάμνουν κακὴ φιογούρα ἐδῶ.

Ἡ Ἀμώνη ἠνορθώθη.

Ἡτένισε δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν πύργον, ὅστις τὴν κατέθλιβε διὰ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτοῦ προσόψεως.

Ἦθελε νὰ τὸν καταστρέψῃ δι' ἐνὸς κινήματος· ἀλλὰ τί κατ' αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ πράξῃ;

Ἦπῆκουσε ρίπτουσα εἰς τὴν πεπαλαιωμένην καὶ ἰσχυρὰν ἐκείνην κατοικίαν ἐν ἐκ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα πλήρη μίσους θέλουσι νὰ φονεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν δύνανται.

Καὶ βραδέως πορευομένη διὰ τοῦ δάσους, διὰ μακρῶν ἐλιγμῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν αὐτῆς καλύβην.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενοχωριῶν αὐτῆς τὸ ἐνστικτὸν τῆς λαθροθηρίας δὲν τὴν ἐγκατέλιπεν.

Ἐσποῦδαζε βαδίζουσα τὰ ἔχνη τῶν λαγῶν καὶ τῶν δορκάδων ὡς καὶ τὰς κρύπτας, ἐν αἷς καταφεύγουσιν οἱ ἀγριοχοῖροι.

Ἐσκέπτετο τὸν σύζυγόν της, ὃν καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἠγάπα περιπαθῶς. Ὑπελόγιζε τὴν ποινήν, εἰς ἣν οἱ δικασταὶ ἤθελον καταδικάσει αὐτόν, καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ διετέλει κεχωρισμένη αὐτοῦ!

Κατὰ διαστήματα, ὑποπτευομένη μὴ ὁ Σίμων ἐπλανᾶτο ἐκεῖ που, ἐμμεῖτο τὴν κραυγὴν τοῦ κίρκου, τὴν βραδείαν καὶ πένθιμον ἐκείνην κραυγὴν τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, ἣτις προξενεῖ ρίγος εἰς τὸν πλανώμενον μόνον εἰς τὰ δάση.

Τοῦτο ἦτο σημεῖον συναντήσεως.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν. Ὅτε τέλος ἀφίκετο εἰς τὸ σιδηρουργεῖον—διότι οὕτως οἱ κάτοικοι ἐξηκολούθουν νὰ ὀνομάζωσι τὴν κατοικίαν τοῦ Σίμωνος—ἦν ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα.

Διῆλθε κεκυφῖτα τὸν χέρσον ἤδη καὶ πλήρη σχοίνων καὶ σπάρτων περίβολον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦν ἀποφρᾶς καὶ ἐφοβεῖτο μὴ χειροτέρας μάθει εἰδήσεις εἰσερχομένη εἰς τὴν καλύβην της.

Ἐχει τις προαισθήματα.

Ὁ Σίμων ἐκάθητο ἀναμμένων αὐτὴν ἐπὶ ἐδράνου, πρὸ τῆς ἐστίας, εἰς ἣν ἔκακον φρύγανα.

Ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ἡ Ἀμώνη ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Τὸ σκότωσαν, εἶπεν.

Ὁ λαθροθηρὰς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ βρῆκες;

— Ὅχι. Τὸ ῥριψαν εἰς μιὰν τρύπαν ὅτ' ὀβρᾶχο πού δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ καταιβῇ.

— Τότε λοιπόν;...

— Βρῆκα τρίχες εἰς τὴν πέτρα.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν Πέτρα τοῦ Διαβόλου.

— Τὸ σκότωσαν! ἐγρύλλισεν ἡ Ἀμώνη καταπλαγεῖσα.

— Κακόμοιρο σκυλί μου! Δὲν θὰ τὸ πιασαν.

— Θὰ ἐσκότωναν καὶ μᾶς ἂν εἶχαν τὸ κουράγιο.

Ὁ Σίμων ἐσιώπησεν.

Ἐσκέπτετο μόνον τὸν καλόν του σύντροφον τοῦ κυνηγίου.

Ὁ πυροβολισμὸς ποῦ ἤκουσα ὅταν ἐφευγα, ἐπιθύριεν. Ἡ δυστυχία ἔπεσε ὅτ' ὀ κεφάλι μας. Τίποτε πλέον!

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, Σίμων! ὁ ἕνας κайρὸς περνᾷ, ὁ ἄλλος ἔρχεται! Ὑπομονή!

Λυσίκομος καὶ ἀπειλητικὴ ἔτεινε τὴν πυγμὴν ὀργίλως!

— Μὴ λόγια, εἶπεν ὁ πεταλωτής· εἶναι μερικὰ, πού δὲν πρέπει νὰ λέγωνται.

— Κανεὶς δὲν μ' ἀκούει!

— Κἀποιοὺς ἔρχεται.

Καὶ ὄντως, βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν περίβολον καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Λοιπόν; τί συμβαίνει γείτονες; Φαίνεται πῶς δὲν εἰσθε τυχεροί!

[Ἐπειτα συνέχεια]. *Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ὁλως φυσικῶς καὶ ἀνευ ἐντροπῆς τὴν ἠρώτησε δι' ὅ,τι ἠσθάνετο, αὐτὴ δὲ τὸ ἐξήγησεν εἰς αὐτόν.

Ἡ οἰκειότης τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρὸς ἠϋξήθη ἐκ τῶν ἐκμυστηρέσεων τούτων, ὁ δὲ Ἐδμόνδος ἤρξατο ἀγκῶν τὴν κυρίαν Δεπερέ ὀλίγον, ὡς ἠγάπα ἀγνωστὸν τινα γυναῖκα, ἣτις πρώτη θὰ ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ. Αὕτη πάλιν ἦτο ὑπερήφανος, διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ της, αἰσθήματα καὶ καλλονὴν, ἅτινα ὤφειλεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ σπόρος ἐκεῖνος τοῦ γηίνου ἔρωτος, ὁ πάντοτε ἐναπομένων ἐν τῷ βᾶθει τῆς γυναικός, ἀνεμίχθη μετὰ τῆς μητρικῆς στοργῆς της, χορηγῶν αὐτῷ νέον θέληματρον.

Οὕτως ὑπῆρχον ἡμέραι, καθ' ἃς θὰ ἐξελαμβάνετε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν ὡς γυναῖκα καὶ ἐραστήν αὐτῆς· τοσαύτη ὑπῆρχε γλυκύτης, ἐμπιστοσύνη, στοργή, τρυφερότης ἐν ταῖς συνδιαλέξεσιν αὐτῶν.

Συχνάκις ὁ Ἐδμόνδος κατεκλίνετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Δεπερέ, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηθῇ θαυμάζων· στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της, συνωμίλει μετ' αὐτῆς ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας περὶ τῆς νεότητός του, ἀποτείνων αὐτῇ φιλοφρονήσεις, ὡς θὰ ἔκαμνε πρὸς ἐρωμένην του, κρατῶν τὰς χεῖράς της καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν. Ἀπῆτησεν ὅπως ἡ μήτηρ του φανῇ εἰς τὸν κόσμον. Ὑπερηφανεύετο δι' αὐτὴν καὶ τὴν ἐπεδείκνυεν. Ἠσθάνετό τι πλέον τῆς ἀγάπης, ἠσθάνετο λατρείαν πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ.

Οὕτως, ὡς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτε ὁ Γουσταῦος ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πράξῃ τι, δὲν εἶχεν ἀλλ' ἢ νὰ τῷ εἶπῃ τὰς μαγικὰς ταύτας λέξεις:

— Τοῦτο θὰ ἐλύπει τὴν μητέρα σου.

Ἐπὶ μακρὸν ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἀγαπᾶν ἐξεδηλώθη παρὰ τῷ Ἐδμόνδῳ μόνον δι' ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας, καὶ τότε ἐπῆρκει αὐτῷ ἡ μήτηρ· ἀλλ' ἐπῆλθε στιγμὴ, καθ' ἣν ἐνόησεν, ὅτι ὑπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες, παρ' ὧν ὤφειλε νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τῶν συγκινήσεων, ἃς ἔτι ἠγγόει.

1. Ἐν σελίδι 499, στήλῃ β', ἀνάγνωθι: Σαρτένην ἀντὶ Σαρθηρίας.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐνόησε τάχιστα τί συνέβαιναν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Ἐδμόνδου· ἐπειδὴ εἶχε καταστῆ ὀλίγον μᾶλλον ὄνειροπόλος καὶ συνεστέλλετο διὰ τὰς νέας αὐτοῦ ιδέας· διότι, παραδιδόμενος εἰς αὐτάς, ἐνόμιζεν, ὅτι ἔκλεπτε τὴν μητέρα του. Τότε ἡ νεαρά γυνή, ἥς ἡ προστασία εἶχε ὄριον, ἐνεπιστεύθη τὸν Ἐδμόνδον εἰς τὸν Γουσταῦον, καὶ τῷ συνέστησεν αὐτόν.

— Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τοῦ υἱοῦ μου κατὰ τὰς πρώτας αὐτοῦ σχέσεις, τῷ εἶπεν· γνωρίζω πόσον τὸν ἀγαπᾶτε καὶ ποῖον σεβασμὸν ἔχει πρὸς ὑμᾶς. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ υγεία του εἶναι ἐπισηφιλής, ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶναι τρυφερά. Τέλος ἐνθυμεῖσθε πάντοτε πόσον τὸν ἀγαπᾶ. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω ἄλλο τίποτε.

Ὁ Γουσταῦος εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ λίαν εὐχαριστῶς, ὅ,τι ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ, καὶ ἡ φιλικὴ του ἐπαγρύπνησις εἶχεν ἀρχίσῃ.

Σημειώσωμεν ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ Γουσταῦος, φύσις διακαῆς καὶ ἰσχυρά, ὑπῆρξεν ἐπὶ ἕξι μῆνας ἐμμανῆς ἐραστῆς τῆς κυρίας Δεπερέ, πρὸς τὴν ὁποίαν, ὡς ἐννοεῖται, οὐδέποτε ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, γεννηθέντος, ὅτε διέτριβεν ἔτι ἐν τῷ Γυμνασίῳ· ἀλλὰ, καίτοι ὁ ἔρωσ οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῆ, εἶχεν ὅμως ἀπομείνῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀφοσίωσις τις καὶ σεβασμὸς βαθύς πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις πρώτη συνετάραξε τὰς αἰσθήσεις του.

Ἀπέμεινεν αὐτῷ ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου σχεδὸν ὅ,τι ἀπομένει ἐξ ἀρώματος, ἐξαντληθέντος ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ χεὶρ δὲν τὸ ἐπανευρίσκουσι πλέον, ἀλλ' αἰσθάνεται τις αὐτὸ πάντοτε, ἡδύτερον ἴσως, ἀφ' ὅτου δὲν ὑφίσταται ὁρατόν.

Δ

Ἐπῆρξε λοιπὸν περιπαθῆς στοργὴ ἐκατέρωθεν. Ἦδη ἡ μήτηρ ὑπεχώρει εἰς τὴν γυναῖκα, ὡς πρὸ δεκαπενταετίας ἡ γυνὴ εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν μητέρα. Δὲν ὑπῆρχον οὔτε ὑποψαίαι οὔτε μομφαὶ ἐν τῇ κηδεμονίᾳ τῆς κυρίας Δεπερέ· δὲν ὑπῆρχεν οὔτε αἰτία οὔτε φόβος ἐν τῇ ὑποταγῇ τοῦ υἱοῦ της. Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος ἐγένετο ἐνήλικος, ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ τῷ παραδώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του, οὗτος ὅμως τὴν ἐπέπληξεν ἠδέως λέγων αὐτῇ:

— Ἴδου ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ.

Τὸν χειμῶνα μετέβαινον εἰς τὸν χορὸν ὁμοῦ· ὁ Ἐδμόνδος νῆχαριστεῖτο, βλέπων τὴν μητέρα του χορεύουσαν, αὐτὴ δὲ πάλιν συνεχόμιζεν εὐδαιμόνως τοὺς ἐπαίνους, ὡς τῇ ἀπῆλθον διὰ τὸν υἱὸν της. Τὸ θέρος ἐπορεύοντο εἰς τὴν ἐξοχὴν. Περιεπάτουν τὸ ἑσπέρας ὡς δύο ἐρασταί, ἔπνευον καὶ ἐδέχοντο.

Τέλος ἡ κυρία Δεπερέ, ἥτις οὐδέποτε εἶχε ζῆσιν τὸν ἐξωτερικὸν βίον, εἶχε τὴν ψυχὴν τῆς αὐτῆς μετὰ τὸν Ἐδμόνδον ἡλικίας.

Ἐνίοτε ὁ Ἐδμόνδος παρεδίδοτο αἴφνης εἰς κλαυθμούς, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ του θὰ ἐγήρασκε καὶ θ' ἀπέθνησκεν. Ἐσυλλογίζετο τί θ' ἀπογείνη τότε.

Τὰ πράγματα εἶχον πάντοτε οὕτως. Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν ἐπανῆλθεν οἰκαδε, ἀφοῦ συνήνησε τὴν Ἀντωνίαν.

Καθὼς ἠδυνήθημεν νὰ κρίνωμεν ἐκ τινῶν λόγων τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, εὐκολον ἦτο νὰ ἴδωμεν, ὅτι παρὰ τὴν γυναικίαν ἀγωγὴν του, εἶχε γνωρίσῃ πράγματά τινα τοῦ βίου. Εἶχε συνάψῃ σχέσεις, ἃς ἡ μήτηρ του εἶχεν ἴδῃ μετ' εὐχαριστήσεως· ἐπειδὴ ὑπάρχει τι, ὅπερ οφείλομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ εὐκολία, μεθ' ἧς καὶ αἱ μᾶλλον ἐνάρετοι μητέρες οὐ μόνον παραδέχονται καὶ ἐννοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνουσιν ἐνίοτε τοὺς ἔρωτας τῶν τέκνων των. Πόσκι μητέρες δὲν εἶπον εἰς τὸν υἱὸν τῶν ἀνδρωθέντων, ἵνα προφυλάξωσιν αὐτόν, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐκ τῶν συνήθων τοῖς νέοις ἀσωτειῶν: «Παίξέ τα μετὰ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα κυρίαν· εἶναι ὑπανδρευμένη, καὶ δὲν θὰ σὲ ἐκθέσῃ.» Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης τοιούτων ἀντιθέσεων.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε διέλθῃ διὰ τῆς προβλεπτικῆς ταύτης φάσεως. Ὁ Γουσταῦος ἠγάπα τὴν γυναῖκα, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος ἠγάπων αὐτήν, ὀλίγον τι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Δεσωζιέ, εὐθυμον, χαρίεσσον, πνευματώδη, πλησίον γενναίων οἴνων, μεταξὺ τραπέζης καὶ κλίνης. Μόνον σχεδὸν εἰς τὰς γριζέτας ἠδύνατο νὰ εὐρῆ ὅ,τι ἠγάπα. Ὁ Ἐδμόνδος κατ' ἀρχὰς ἀμφέβαλλεν, ἂν αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἠδύνατο νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλὰ συνήνησε παρ' αὐταῖς καρδίαν, χάριν, ἀπροσδόκητόν τι. Εὐρεν αὐτάς ἀφελεστέρας γυναικῶν τινῶν μᾶλλον ἐκτιμωμένων, συμβουλευομένων μᾶλλον τὴν καρδίαν ἢ τὸν ὑπολογισμόν. Ἐγένετο μάρτυς πραγματικῶν ἐκ μέρους των θυσιῶν καὶ συνέλαθε τότε δι' αὐτοὺς ὑπόληψιν καὶ συμπάθειαν. Ἡ Νισέττα πρὸ πάντων, συνεπεῖα συμβάντος, ὅπερ θ' ἀφηγηθῶμεν ἀμέσως, ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του καὶ κατέκτησε τὴν φιλίαν του πρὸς τὴν τᾶξιν, ἥτις τσοάκις ἐσυκοφαντήθη καὶ ἡς αὕτη ἀπετέλει μέρος.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε διηγηθῆ τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖτο τὰ πάντα. Αὕτη τὸν ἤκουσεν ἔνδακρος καὶ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἡρωίδα. Ἡ Νισέττα ἦτο ράπτρια, ἦτο λοιπὸν εὐκολον νὰ εὐρῆ πρόφασιν τινὰ, ὅπως τὴν φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δεπερέ, ἥτις συνεπάθησε πρὸς αὐτήν καὶ ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι γνωρίζει τὰς πρὸς τὸν Γουσταῦον σχέσεις της, συνωμίλει ἐνίοτε ὥρας ὅλας μετ' αὐτῆς καὶ τῇ ἔδιδε φιλικὰς συμβουλὰς, ἃς ἡ νεανίς ἤκουε μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐπειδὴ ὁ Γουσταῦος τῇ εἶχεν εἶπῃ, ὅτι ἡ κυρία Δεπερέ ἦτο μία ἀγία, αὕτη δὲ ἐπίστευεν εἰς πᾶν ὅ,τι τῇ ἔλεγε ὁ Γουσταῦος.

Ἄλλως δέ, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἀμέ-

σως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας κατὰ ποῖον εὐμορφον τρόπον ὁ Δωμῶν ἔκαμε τὴν γνωριμίαν τῆς Νισέτας καὶ τί ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προσκολληθῇ οὕτως εἰλικρινῶς εἰς αὐτήν.

Ἡμέραν τινὰ, συνέβη τοῦτο πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας, ὁ Γουσταῦος, ὅστις καθὼς βλέπετε, ἠγέρθη πρῶι, περιεπάτει ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ἀνθέων τῆς Μαγδαληνῆς. Τινὲς ἐπρομηθεύοντο τὰς ἐαρινὰς αὐτῶν ἀγοράς. Γυνὴ τις, φέρουσα κομψὸν ἔνδυμα ἐξ Ἰνδικοῦ, μικρὸν ψιθάθιον πῖλον καὶ περιώμιον μερινόν, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῶν γόμφων της ἐσχημάτιζε πτυχὰς τινὰς, ἐσταμάτα ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐργαστηρίων, ἐκάστην δὲ φορὰν ἐφαίνετο μὴ εὐρίσκουσα ὅ,τι ἐζήτηι, ἐπειδὴ μετὰ βραχεῖαν ἐξέτασιν ἐπανελάμβανε τὸ βάδιμά της παρὰ τὰς προσκλήσεις τῶν πωλητριῶν: «Παρατηρήσατε, ὠρατιά μου κόρη, ἐκλέξατε... Τί σᾶς χρειάζεται ;»

Μακρόθεν ὁ Γουσταῦος ἔβλεπε τὴν δύσκολον ταύτην ἀγοράστριαν, ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον της, παρετήρησεν ὅτι ἦτο θελκτικωτάτη. Εἶχε μεγάλους μελαγχρόους ὀφθαλμούς, ἀποκλίνοντας πρὸς τὸ πράσινον, τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἀπόχρωσιν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ὁμοιοκαταληξία εἰς δὲν ἠξέυρω πλέον ποῖον ποιητὴν, ὅτε αὐτοσχεδίαζε στίχους εἰς τὴν ὠραίαν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ. Εἶχε τὸ δέρμα λευκὸν ὡς τὸ γάλα, τὴν ῥίνα ἐλαφρῶς ἀνάσιμον, τὸ στόμα ἐρυθρὸν ὡς κεράσιον, δύο μικροὺς γελασίνους εἰς τὰς παρειάς, καὶ σημειῖόν τι εἰς τὴν ἀριστεράν. Ἄλλ' ὅ,τι εἶχε τὸ μᾶλλον ἀξίον παρατηρήσεως, παρὰ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ τὰς μελαίνας ὀφρῦς, ἦτο ἡ ξανθὴ, ὡς ὁ σῖτος κόμη της, ἡ χρυσίζουσα ὡς εἰ ἡλιακὴ ἀκτίς ἐφώτιζεν αὐτὴν ἀδιαλείπτως, καὶ ἥτις, βοστρυχισμένη εἰς πλοκάμους ἐλαφροῦς περὶ τὴν κεφαλὴν της, παρεῖχεν εἰς τὴν κεφαλὴν ταύτην μικρὰν ἀπομίμησιν εἰκόνας τοῦ Βαττώ, ὅπως πρωτότυπον.

Ἐπῆρξέ τι τῆς γαλῆς ἐν τῇ εὐκίνησι καὶ τῇ πανουργίᾳ τῆς φυσιογνωμίας ταύτης.

Ὁ Γουσταῦος, ἔστη ἀκουσίως, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ χάριεν τοῦτο πρόσωπον. Θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις εἰκόνα, ἀποσπασθεῖσαν τῆς ὀθόνης της καὶ λαβοῦσαν ζῶην, ἵν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ τινος Πυγμαλίωνος. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶναι δεκαοκτῶ ἢ δεκαπέντε τὸ πολὺ ἐτῶν, ἦτο βραχεῖα, γελόεσσα, δυσπειθής, ἔξυπνος, φιλάρεσκος.

Ὅτε, διαστάζουσα οὕτως, ἀφίκετο εἰς τὰ τελευταῖα ἐκθέματα τῆς ἀγοράς, ἐσκέφθη ἀναμφιβόλως, ὅτι ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ, καὶ ἔστη ἐνώπιον ἐμπορίου, ἐχούσης οὔτε καλλιτέρας οὔτε χειροτέρας προμηθείας τῶν ἄλλων.

Ὁ Γουσταῦος ἔστη ὡσαύτως, ὡς θέλων ν' ἀγοράσῃ τι.

— Πόσον αὐτὴ ἡ τριανταφυλλιά; ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνή, ἐκτεινούσα τὴν μικρὰν χειροκτοφόρον χεῖρά της πρὸς ἕν τῶν συμμετρικῶς τοποθετημένων ἀνοδο-

χειών και διὰ τόνου φωνῆς ἀρμονικωτάτης.

— Σαράντα σολδία, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος.

— "ὦ, πόσον ἀκριβῶ! ἀνέκραξεν ἡ γριζέττα.

— Εἶναι τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα ποῦ ἔχομεν, εὐμορφὸ μου κορίτσι. Κύτταξε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα καὶ αὐτὰ τὰ λαμπρὰ μπουμπουκία, ποῦ θ' ἀνοίξουν σὲ δυὸ μέραις! Θὰ ἔχῃς τριαντάφυλλα ὅλο τὸ καλοκαίρι ἀπὸ αὐτῆ τὴν τριανταφυλλιά.

— "ὦχ, ἀφινέ με ἡσυχῆ! ἔχεις ἀσβέστη εἰς τὸ βάθος τῆς γάστρας σου. Θὰ ζηρανθῇ σὲ δεκαπέντε μέραις.

— Θέλεις νὰ σοῦ τὴν ξεφυτέψω; Ἀσβέστη σταῖς τριανταφυλλιάς μου; Τί λές, μικρὴ μου κυρία; Ἐπειτα, νὰ καὶ ἄλλαις, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι, καθὼς γι' αὐτήν.

— "Ὀχι, αὐτὴν θέλω ἐγώ· ἀλλὰ δὲν δίδω σαράντα σολδία.

Ὁ Γουσταῦος ἤκουε τὸν διάλογον τοῦτον.

— Καὶ πόσα δίνεις τοῦ λόγου σου, νὰ διούμω;

— Εἴκοσι σολδία.

— Δόσε τριάντα καὶ πάρε τὴν.

— "Ὀχι.

— Σὲ βεβαιῶνω, ὠραία μου κόρη, ὅτι ἂν δώσης ὀλιγώτερο ἀπὸ τριάντα σολδία, ζημιῶνω.

— Τότε φεύγω. Δὲν θέλεις;

— Ἀδύνατον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκαμεν ἕν βῆμα, ὅπως ἀπομακρυνθῇ.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε τότε ὁ Γουσταῦος, ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν, θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν, τὴν ὁποῖαν τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖτε;

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ, διότι δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐρυθριῶσα ἡ Νισσέττα.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, θὰ γνωρισθῶμεν.

— Μοῦ προτείνετε συμφωνίαν;

— Παντάπασι· τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ παρὰ τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν καὶ ἄλλα ἄνθη, ἐὰν ἄλλα ἄνθη σᾶς ἀρέσκωσι.

Ἡ Νισσέττα παρετήρησε τὸν Γουσταῦον μειδιῶσα· ἡ ἔμπορος τῇ ἔνευσε νὰ συναίνεση.

— Ἄς πληρώσωμεν ὁ καθεὶς μας τὸ ἥμισυ, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

— "Ὀχι, ὑπέλαβεν ὁ Γουσταῦος· ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν αὐτὴ δὲν θὰ μὲ καταστρέψῃ. Πρέπει νὰ σκεφθῆτε, ὅτι δὲν θὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἔχω ἀπαίτησιν τινα εἰς ἀντάλλαγμα μιᾶς ῥοδῆς τεσσαράκοντα σολδίων.

— Ἄς εἶναι, δέχομαι, εἶπεν ἡ Νισσέττα. Δόσε μου τὴν τριανταφυλλιά σου, κυρά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ ἔμπορος.

Καὶ ἔδωκε τὸ δοχεῖον εἰς τὴν Νισσέτταν, λαβοῦσα αὐτὸ εἰς τὸν βραχίονά της.

— Θὰ παραγγείλω νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Εἶναι περιττόν.

— Ἀφήσατέ με τότε νὰ τὴν φέρω ἐγώ.

— "Ὀχι, θέλω νὰ τὴν φέρω μόνη μου.

— Κατοικεῖτε ἴσως μακρὰν;

— Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Γοδώ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Ἐδέχθην εὐχαρίστως τὸ δῶρόν σας, ἡμπορῶ νὰ δεχθῶ καὶ τὴν συνοδίαν σας.

Οἱ δύο νέοι, συνδιαλεγόμενοι, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδώ.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κ^{ος} Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωσικὸν Δεήγημα.

[Συνέχεια]

Β'

Διέτριψεν ὁ κύριος εἰς Πετρούπολιν περὶ τὸ ἔτος. Πρὸς τὴν κυρίαν ἔγραψε συχνά, ἀλλὰ αἱ εἰδήσεις ἐκεῖναι σπανιώτατα ἀφικνοῦντο μέχρι τῶν ὑπηρετῶν. Μίαν μόνην φορὰν ἦλθεν ἐπιστολὴ τοῦ Νικόλα πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ὡς ὅλοι οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπλοῖ ἄνθρωποι, ἦτο ἀγράμματος, καὶ ἴσως πολλὰς φροντίδας καὶ δαπάνην θὰ ἐποίησεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐπιστολὴ ἐκείνη! Ἐγραφε λοιπὸν: «Ἀρρωστῶ, σεκλετίζομαι, ἔχε ὑπομονή, παρακάλε τὸν Θεό — ἡ μοῖρά μας εἶνε τέτοια...»

Πολλὰς ἀγρόπνους νύκτας, κατόπιν ἐργασίμου ἡμέρας, διετέλει κλαίουσα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἢ φιλάσθενος σύζυγός του... Ἀπέκρουπε δὲ πάντοτε εἰς τὴν θυγατέρα της τὰς πικρίας της.

— Ἄς μὴ γνωρίζῃ αὐτὴ τοῦλάχιστον, ἔλεγεν, ἐνόσφ ἀκόμη εἶνε μικρὰ καὶ ἄπειρος, ταῖς πίκραις καὶ τὰ φαρμάκια ποῦ τραβοῦν οἱ δούλοι. Ἄς χαίρεται καὶ ἄς ζῇ ὡς ἐλεύθερο παιδί τοῦ Θεοῦ.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ Νικόλα, ἔγραψεν ὁ αὐθέντης πρὸς τὴν κυρίαν, ἵνα τῇ στείλῃ ἄλλον ἄνθρωπον, διότι ὁ θαλαμηπόλος του, βεβακχευμένος ὢν, ἐκρύωσε καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ἦλθε πρὸς τὴν πρόην θαλαμηπόλον, ἵνα τῇ ἀναγγείλῃ τὴν εἰδησιν ταύτην, ἀλλ' ἐκείνη ἐνώπιον αὐτῆς οὐδ' ἔκλαυσε κἄν, ἀλλ' ἐγένετο ὡχρὰ καὶ ἐπρόφερε μύλις ἀκουσθεῖσα:

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἀνέπαυσε, Κύριε, τὴν ψυχὴν του. Σ'εὐχαριστῶ, Πλάστα μου!

Ἡ Εἰρήνη οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ, καὶ μόνον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ἀκολούθως δὲ καὶ πρὸς τὴν κυρίαν καὶ εἰς ὅλον τὸ χωρίον διηγήθη, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ οὐδέποτε ἠγάπησε τὸν ἄνδρα της, καὶ ἅμα ἐκεῖνος ἀπέθανεν, αὐτὴ ἤρξατο μάλιστα νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν.

Ἦκουσαν αὐτῆς οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί, καὶ — οἱ μὲν ἔντιμοι — σιωπῶντες ἀπέ-

στρεψαν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, οἱ δὲ κουφότεροι καὶ χαμερπέστεροι, ἐπεκρότησαν μάλιστα καὶ ἤρξαντο ἐκπληττόμενοι.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ αὐθέντου καὶ τοῦ συζύγου της, ὁ βίος τῆς πρόην ἀρχιθαλαμηπόλου κατέστη ἐπὶ μᾶλλον ἀηδέστερος. Λέγεται, ὅτι πολλάκις ἡ Εἰρήνη καὶ ἐνώπιον τῶν χωρικῶν τὴν ἔδερν. Ἄλλ' εἶχεν ἤδη αὐτὴ τὸν θησαυρὸν αὐτῆς, ὃν προήσπιζεν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματός της.

Ἐνόει, ὅτι ἡ Εἰρήνη ἦτο ἰκανὴ νὰ διαπράξῃ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν εἰς αὐτήν, καὶ τὸ μέγιστον αὐτὸ κακὸν δι' αὐτήν ἦτο: νὰ κακοπάθῃ ἡ Μάσσα της. Καὶ λοιπὸν ἔκαμεν, ὅπως κάμουν τὰ πτηνὰ ἀπέναντι τοῦ κυνηγοῦ καὶ περιδορίζεται καὶ κραυγάζει καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας της εἰς τὸ κενόν — ὅπως ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπὸ τῆς φωλεᾶς της ἐν ἣ διαμένουσιν οἱ νεοσσοὶ αὐτῆς... Ἄς πυροβολήσουν ἐμένα, ὡς νὰ θέλῃ νὰ εἶπῃ, καὶ ἄς μὴ πειραχθοῦν τὰ πουλάκια μου — ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρός μου.

Παρήλθεν ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ θέρους — καὶ οὐδεὶς οὔτε ἐσκέφθη ποτὲ περὶ τῆς Μάσσας. Ὀλην τὴν μοχθηρίαν τῆς Εἰρήνης ὑφίστατο ἡ ἀσθενὴς θαλαμηπόλος ἀγογγύστως... Καὶ τί καὶ τί δὲν ἐπέβαλλεν αὐτῇ, ὅπως βασάνους δὲν ὑπέμενε καὶ ὅποια ἀδικήματα κατὰ τὴν ἐργασίαν δὲν ὑπέστη! Καὶ ὅλα αὐτὰ, ὅπως καταθλίβων αὐτήν ὁ ἐχθρὸς μὴ λάβῃ καιρὸν καὶ ἀνακαλύψῃ τὴν φωλίτσαν της, καὶ καταστρέψῃ τὰ τεχνίον της. Οὐδέποτε ἠναντιοῦτο, οὐδέποτε κατεφέρετο κατὰ τῆς βασανιστρίας της. Διὰ τοῦτο ἠῤῥαζεν ὠραϊζομένη ἡ Μάσσα της. Εἰς ὅλα προφθάνει ἡ κοραΐς αὐτῆς, εἰς τὸν μὲν προσφέρει ἐκδουλεύσεις, τὸν ἄλλον περιποιεῖται, ἄλλου κινεῖ τὸν γέλωτα, τὸν διασκεδάζει, ὥστε ἐκεῖνος ἐκ τοῦ γέλωτος, νὰ λησμονῇ τὰς θλίψεις του!

Καὶ ὅμως ἀφίκετο καὶ μέχρις αὐτῆς ἡ ἀπεινὴς τῶν εἰλώτων μοῖρα.

Ἦτο Ἰούλιος μὴν, ἔτε ὅλοι οἱ καλλιτέροι ἀμανῖται καὶ τὰ ἄνθη ὠριμάζουν. Ἡ πρόην ἀρχιθαλαμηπόλος ἐπορεύετο πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐστέλλετο δι' ἐργασίαν, ἡ δὲ Μάσσα, ἐλευθέρᾳ περιήρχετο, ὅτε μὲν τὸ πεδίον, ὅτε δὲ τὸν λιμῶνα, καὶ ἄλλοτε ἤρχετο εἰς τὸ ἔλος.

Κατὰ δυστυχίαν, μεγάλη ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀμανιτῶν. Ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες δὲν ἐπρόφθανον νὰ τὰς συναζοῦν! Μάλιστα δὲ οἱ μουζικαὶ μετεκομίζον αὐτὰς δι' ἀμαξῶν ἐκ τοῦ δάσους. Καὶ τηγανιτὰς καὶ βραστὰς καὶ ἐντὸς πλακουντιῶν ἐμαγειρεῦον καὶ ἔτρωγον, καὶ ξηρὰς καὶ ἀλυμράς, ὀλοκλήρους σωρούς καὶ δὲν κατάρθουν νὰ συγκομίσωσι πάντας. Ἦκουσε περὶ τούτου ἡ κυρία, καὶ ἠδημόνευε ἤδη διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της. Καὶ ἰδοὺ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν της νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ γυναικείου αὐτῆς ἐπιτελείου πρὸς συλλογὴν ἀμανιτῶν. Ἐξέυξαν